

KEMENESALJA

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési ár:
Egészévre 8 kor., félévre 4 kor., negyedévre 2 kor.
Egyen szám ára 20 fillér.
Előfizetési penzek és reklamacziók a kiadóhivatalba - küldendők

Megjelenik minden vasárnap.

Felolvasó szerkesztő:
TÓTH DEZSŐ

Kéziratok, levelek a lap szerkesztőségébe,
Szombathely, Kossuth Lajos-utca 9. küldendők.

Hirdetések árjegyzék szerint.
Nyilttér peritisoronként 50 fillér.

„Kemenesalja” A társadalmi és közgazdasági hetilap tisztelettel alulírottak kívánságára indult meg. A lap távol a pártpolitikától, kiábrólag Kis-Czell és Jánosháza nagyközségek és ezek környéke, vagyis egész Kemenesalja érdekelt fogja képviselni és tőle telhetőleg előmozdítani.

Ajánljuk a lapot Kemenesalja tisztelettel köszönésének szíves pártfogásába.

Kis-Czell, 1902. évi január 2-án.

*Dr. Maróthy László,
Dr. Pleinits Ferencs
Dr. Porkoláb Mihály,
Zalkurecsky Géza.*

Dukai Takách Judit művel.

Megsárgult papíroson, régi fakó betűk, szelíd érzelmekről édes-mentes rimekben szólók, mily soká pihentek a felelőség homályában!

Évtizedek szárnya suhant el fölöttetek, de az érzelmeket, miket visszatükröztek, szüzi épségben megmagyarta, azok oly üdék, oly frissék manapság is, mint amikor a legelső, legnagyobb és legmagyarabb magyar költőnek, Dukai Takách Juditnak mélyen érző szívében megfogantak.

A lant, mely e dalokat zöngte, már régen szétörött; — a szív, miből ez érzelmek fakadtak s a kéz, mely ez érzelmeket papírlapra vetette, már régen porrá és hamuvá lett.

Megőröl mindent az idők folyása, embereket, nézeteket más utra irányít, de a szépre, az igazra nem dobhat olyan sötét fátyolt, mely alól annak kicsillanó sugárzását ne látnók.

A szép, az igaz az örök életü. Keresztül nyargalnak rajt a romboló századok, de sirba nem dönthetik.

A hirneves helikoni ünnepek bájos Malvinájának, Kemenesalja szülőltének, Dukai Takách Juditnak műveit összegyűjtve még nem ismeri a nagy község.

A női szívnek ezeket a bensőség-teljes, mély megnyiatkozásaitól a mai kor gyermeke alig-alig tud valamit.

Az irodalomtörténetből csak arról vett tudomást, hogy Dukai Takách Judit korának ünnepelt költője volt, a magyar költők között egyike a legelsőeknek, aki tehetségével akkor-tájt irodalmi vezérferfiaink legnagyobbjainak becsülsét és elismerését szerezte meg a maga számára.

Költeményeit szétszórtan itt-ott őrzik még az egyes magyar nemesi családok naplói, de összegyűjtve, hogy belőlük, mint a tükörből lássuk a költőnt, mindezeideig még nem jelentek meg.

Most, mikor az irodalmi vállalatok egytől-egyig arra törekednek, hogy a magyar irodalom régi jeleseinek munkáit teljes egészében bocsássák az olvasóközönség rendelkezésére időszerű és helyén való, (hisz az eddigi mulasztással is már sokat vétettünk!) hogy a régi tehetségek csarnokából Dukai Takách Judit is elibénk lépjen. A költőnő műveinek sajtó alá rendezését a Vasvármegye szerkesztősége vállalta magára, kiadását pedig a Vasvármegye hírlapvállalata.

Igaz örömünkre szolgálhat csak e vállalkozás, melynek révén teljes egészében megismerhetjük a legelső, a legjelesebb és legmagyarabb magyar költőnő irodalmi működését!

Könyvek a tengertülről.

Hogy ha azok, akik hazát cserélnék, e cserével egyuttal szívet is tudnának cserélni, akkor talán sötét árnyékával nem bennük egy minik a boldogság.

Igy mindig marad abban a parányi huzdarabban egy ideg, mely előtlen a többtől gyász és siralmat ver vissza az örömmek ritkán felhajnaló napjaiban is.

Egy nemzet lelkét se sugározza egy körül lobogó lángjával a hazaszeretet, mint a magyarét. Az ősök véráztalta földjén, azoknak vérével elvegyült rög az, ami ideköt...

Ha idegenbe vetődik a magyar, dustáljon bár ott a jóban, a gyárkúrtók gomolygó füstjén keresztül mégis elébe tünik az Isten-áldotta magyar föld képe; látja az egetverő

TÁRGYA.

Hiz orosz.

A hegy mögött úgy alkony tájba
Jött egy orosz feltámadásra
A hegy lakót a falu tornya
E napon némán inti, vonja:
Engem a langos este
Kicsájt szalonkalesre.

Ott álltam rejtve egy bokorba,
Jött felém, majd elbotoltva,
Kaszáló láb, földült tekintet
Elárulják, hogy felhörpintett;
Már elhaladt az árnyba
Majd hirtelen megállta.

Dult benne szész, kitöltve mérgét,
Már próbálgatta inát, térdét.
Az álmos szem lomhán forogva,
Vacakot keres a tar bokorba
S amig így szerte réved,
A szent keresztre téved.

Ott állt a kereszt az utfélen
És rajt az Isten alkonyféiben.
Csak nézte, nézte az jámbor,
Majd mintha fölkapná a mámor,
Meglódul s szinte esve
Borul a szent keresztre.

S a korhadt fán az átvert lábat
Ameddig éri, csókban árad.
S egy gyermek szíve zeng a szóba,
Nincs abban semmi részeg móka.
Csak bizalom és bánat
Amint szava megárad.

„En Jézuskám! kinyílt koporsóid!
Lám, jórafordult a te sorsod!
Javadra vál, így van megírva,
Ha az igazi bűntel bírja,
De oszt eszedbe juscak!
Ajánlj be az atyánsnak.

Mért lásd uram, rossz idők járnak!
A sora fordult téinek nyárnak.
Hiába látok én a rögöz,
A föld nem ad, az ég nem öntöz
Ne hullna csak a rosszra
A nyomorult oroszra.

Tudom uram bár zokon essék:
A világ sora nagy bölcsesség.
Ő rendelé, nem pörök érte
Egy gazdag essék száz szegényre,
Mert ki szeretne téged,
Ha nincsenek szegények?

És mégis, csupa bura, bajra,
Oly szapora az ilyenfajta;
A gomba sem így nedves árnyban,
Az asszony szüli téiben, nyárban;

Már ötöt felneveltem
S te látod az én lelkem!

Hát fogadd el im fölajánlom
Az apraját, hogy jobban járjon.
E földön úgy is sinyiik, koptal,
Ott vigadna az angyalokkal,
Oh, vedd el, Uram kérlek.
Sok ennyi a szegénynek!

Sóhajt nagyot, bevégzi aztán,
Ott csüng fél kastrál a keresztfán.
Majd cserbe hagyják: ina, térde,
Az álom hűvös szíve érte
És rokad, elnyul végig
S már alya ér tövéig.

S hogy odahullt, a kinkeresztnek.
Ugy rémlett, fája többől reszket.
S egy sóhaj szállt el róla halkal,
Még mérhetetlen fájdalommal,
A csendes esti légbe
S föl egyenest az égbe —

Mit dárda átvert, ostor vézert,
A kinzott test vonaglott, érzett
É; pilláján az Ur szemének
Egy fénylő tiszta könyecsepp égett,
Majd legördült peregre
Az alyó vén gyerekre. —

Bárd Miklós.

hegyeket, az aranykaszlótól ékes rónaságot, a Tisza, Duna mentét. Es visszaír a lelke a földre, amit egy meggondolatlan pillanatban elhagyott. Legyen bár ur, legyen bár egyszerű ködményt viselő szegény paraszt, egykötőt forr össze az a hőszereket lúzában, ha magyarul ver a szíve.

Földünk népe, ez az előbb józan gondolkozású szívós faj, az utóbbi időkben seregesen kel vándoruttra, hogy bucsut mondva a hazának a kincsel, fényvel kecsegtető amerikai égalj alá vándoroljon. S a sok ezer közül, kik elindulnak a tengerentúli messze utra, alig egy-kettő találja fel ott, amit keresett.

Abban a nagy forgatagban, hol megőrli az emberek erejét a kenyér után való örült hajsza, — elvesznek, mint csepp az Óceánban.

A múlt év folyamán Kemenesalja egyik virágzó községéből, Ostfi-Asszonyfáról vándorolt ki Amerikába néhány család.

Ezeknek siralmas sorsáról, nyomorúságos életéről szól „Márton Bándornak, ki szintén velük eszi ott a verítékkel megszigált munka, odadobott alamizsnakeret, — néhány rend írása.

Lehetetlen megilletődés nélkül olvasni e levelet.

Többet mond, mint maga egész litánia, amivel böfcs tanácsadásképpen vissza akarunk benneteket tartóztatni az amerikai utó, mi szeretett derék népünk, véreink, magyarok!

Könycsepp minden sora, mely a tengerentúlról permetezik reánk, mely összevegyül a miénkel, hogy az idegen világban nyomorgó honfitársainkat sirassa.

A keresetlen, egyszerű szavakat okulásul, megszívleléstül itt adjuk:

Kelt Levelém Február 9 én 1902. Brasília.
Kedves Testvérem! Kívánom az-istenül, hogy ezen Páris-írásom Legjobb egészséggel Találja mindnyájokat és a Tekintetes Uraságomat a széges családjával együtt. Kedves köszönettel vettem a megemlékezését. Könyörgünk, Hogy ha lehet a Zuraság szivekegygyik a sorsunknak utánna menyinyi Hogy hazasegedelmeznének bennünket mennél előb.

Mert mint úgy vagyunk Csap éppen Hogy élünk, mert emberi forma-nincs rajtunk.

Itt szerezniny nem lehet, mert a megígért fizetésből is elfognak, azért Hogy szeresniny ne lehessen, mert idősig aki szerzett annyit, Hogy utra indulhat, mind elmegy, haza az országgyába de majduem mind koldusan, mert mindig Nagy dombokon köll dolgozniny és Hónalligvaló gaszokat köll kapniny hat holnapig mindig, asután kezdődik a kávé-aszadás.

Aszt az újsgot írom, hogy a Peresztegi Istvány felesége megbódut mert annak is mindig a Haza vót az eszibe.

De a Bakák azok bele vótak elsőben nyugodva a sorsba, azt gondoták hogy ingyér annak mindent, hanem mikor az eastendőnek vége lett csak, 250 mill lett az adósságuk, ami a mi pénzünk szerint 250 korona.

Mink meg Szakások elgyűttünk tőlök, asóta eszerer találkoztam velük egy kis városba ahova bejárnak vásáolni.

Czudarul élünk itt. Kukorica, bab, répa meg kenyér helyett többször fekete kávé a keztünk. Tejet nem látunk, mert ahon van is 25 krajczár félliter, 45 kgr. liszt van egy sakba s mégis 18 korona az ára.

Értések meg, mindennek 4-szeresen van az ára, mert illen egy levélpapír is 15 krajczár kopartával együtt, egy pakli gyufa 5 krajczár; — egy kiló dohány 7—8 korona; pedig ott terem. Mégis muszáj pipányi mindig mert a bogarak is megennék az embert kinn a kávéban, hogy nem is tugsyga az ember hová kaptyon, szemibe, fülibe, orrába bujnak.

Egyes ember csak könyebben fordul a sorsán, mert ha már van egy kis péze hat megaszkik, de már illen mint mink apró család és sok, nem tud semerre se menyinyi.

Hát kedves Bátyám ha lehet csak kérge az Uraságot, hogy segillenek rajtunk; s gyermekek az Iskolába nem mehetnek. Templom nincs.

A Jóska ösém ki akart gyűnnyi, de jobb ha odahaza maradt, legalább nem kóstat meg ezt a keserű Kenyeret.

Tisztlóm valamennyi Testvérséget. Maradok Szeretd Testvérgyűk: *Marton Sándor*

Jánossy Gábor könyve.

Lapunk jeles munkatársának, Jánossy Gábornak „Ifjuságom” című novellás kötete díszes kiállításban a hétfolyamát hagyta el a sajtót.

A kötetre még visszatérünk, egyelőre itt közöljük Pekár Gyula egyik legkiválóbb novellistánk által a kötethez írt előszót:

A legifjabb magyar irdalom szecsesszios terméket után, bevallom, sajátos lelki örömmel olvastam át ezt a könyvet. Úgy érzetem: az érzékies naturalizmus, a bűnököt hajhászó cinizmus fülledt levegője után mosolygó tavasz virányba lépek, ki az egészséges szabad levegőre, hol az idealizmus szűzies szellője és nemes érzemények virág illata üditi fel a lelket.

Végre itt egy bátor ember, a ki a kortársak gúnyos realizmusa közepette nem fél ideálistá lenni! Annyi meddó analízis és sivár pesszimizmus után igazán jól esik egy olyan valakit meghálgatni, a ki lelkes optimista mer lenni s még hisz az erényben, a boldogságban s a tisztességes nőkben. Jánossy Gábor poéta lélek s úgy látom, tiszta véletlenség, hogy nem versben ír. Szelíd hangulatai mind olyanok, melyek ép oly szivesen eltűnnek a kötött formát, mint a prózát.

Véralkatánál fogva határozottan idyll-költő, ki a békés falusi múza ihletét lesi s az egyszerű örömök naiv boldogságot zengi. Barátja az erdőknek, mezőknek, a családi körnek, („Vasárnap a pusztán”, — „Öregapó”) — szereti a gyermekeket („A kunyhó tündéré”, „Bölcsődal”) s valami nőies gyöngédséggel hisz a tiszta szívek ébredő vonzalmában. („Virágfakadás”, „Mirtuszkoszu”) Szereti Vas Gerebent és Petőfit, vagyis mindenekfelett magyar és nem csekély érdem ez ebben a mai közönyös világban.

A kötet legkedvesebb novellái ép az említett pasztorálok; ha elhagyja békés falusi múzáját s távolabbi vagy fantasztikus világokba téved, szinte elveszti a talajt lábai alól. Sokan egyáltalában azt vehetnék szemére, hogy novelláinak alig van tárgya s a mi van, széllyel folyik a kezei között, — én istenem! hogy legyen a patriarkhális boldogság e zsoltárainak szigoruan vett meséjük, hisz a mese összeütkezési, küzdelmet jelent és Jánossy Gábor az ő békés hangulataiban, nem akarja ösmerni, csak az örökké tartó, zavartalan harmóniát! ... De az ellenvevésben mégis lehet valami igaz és ha szabad neki valamit kívánnom, az az: mondjon le optimizmusáról és harmónia érzékéről legalább annyira, hogy pillanatnyi diszharmoniókkal erőteljesebb meséi széhhessen. Hisz a novella végén helyre fogja állítani az egyensúlyt, mert olyan igaz és jó lélek, mint ő, ugye tudna egy bészlyét a boldogtalanság akkordjával befejezni! ... Én a kötet pasztoráljainak szelid báját, voltaképp föl-tőjük nemes idealizmusában látom és csak azt óhajtom, — tartsa meg a jövőendő és kétségkívül tökéletesebb műveiben továbbra is ezt a tiszta lendületet és mentől több testvériséket nyerjen meg a szív örök vallásának: az idealizmusnak. Mert hisz a kiábrándító realizmus után mindenekfelett erre lesz szüksége a jövőendő kornak. És nem azoknak lesz igazuk, a kik kutató észszel bebizonyítják nekünk, hogy az életsiralomvölgy, hanem azoknak, a kik lelkes szívvel tanítanak

meg bennünket hinni a földi menyországban: a nemes szerelemben s a tiszta boldogságban.

Budapest, 1902. márczius 10.

Pekár Gyula.

„Egy legénynyel kevesebb a kaszárnyában . . .”

Most, mikor országszerte szeltében-hosszában pántlikas kalapu legények rójják a faluk utcáit, kik nótaszavukkal bontogatják a márcziusi rütyfakaszt, friss levegőt szinte megváltozik az ember kedélyvilága.

Az ibolyák jöttén, a sorozás idején, mikor már apró bárányfelhők hajják egymást az égen, nincsen ok a szomorúságra, tavasz nyíllalval, lelkünkben is kipattan az örömmek és meglegedésnek rózsavirága.

Márk János csepregi illetőségű legényt azonban, ki a Kőszegen állomásozó 11-ik számú vadászszázalójnál szolgált, nem hallotta meg sem a bárányfelhős ég, sem a kékszemű ibolyákat pazar kézzel kínál-gató rélt.

Nem ezt tartotta ő a maga világának s elkivánczozott e földről abba a másik hazába, ahol mindezekből nem hall és nem lát semmit sem.

A kőszegi vadászkaszárnyában eldördült a lövés, mely kioltotta egy magyar katona életét, s a Manlichernek, ennek az ellenség pusztítására szánt puskának dörrenése felverte a kaszárnya csöndjét; az inszekciókcsok lőtottak-futottak orvosért, kötszerekért, astán megint visszatért oda a megszokott csönd és nyugalom.

Hiszen nem történt valami főbenjáró dolog!

Csak egy legénynyel lett kevesebb a kaszárnyában . . .

Azt a legényt, szegény Márk Jánost pedig odahaza a falujában egy sokal szenvedett asszony siratja, kit ő úgy szólított: Édesanyám! — és egy fiatal leány könyezi, kit ő azzal a beczző szóval illetett: Édes mátkám!

Halálával ezeket döntölte gyászba és siralomba.

Márk János mulatozó, vig legény volt. A napokban a parancsnoksága hazaeresztette kurta szabadságra.

Katona viselt ember tudhassa azt, milyen nagy esemény az ilyesmi és tudhassa azt is, hogy a néhány napra szabadságot harczos nem azért megy haza, hogy otthon hamut hintsen a fejére és bűnbánóan verje a mellét.

Az otthonvalók se kívánczjárásra várják; hanem viszik inkább egyik mulatságból a másikba, hogy viduljon és elfelejtse a nehéz sors, ami a király kabátjának viselésé alatt osztályrésze ott a kaszárnyában.

Hát Márk Jánost is vitték, mikor kurta szabadságra hazakerült.

Egyik déridőből a másikba billentek át s egy ilyen alkalmatossággal megessét, hogy a hetye katona ellenszolgált az őt rend-reutasító csendőrségnek és oldalgyvert emelt reá.

Katona emberről ez nagy bűn. Márk Jánostól menten elvették a bojonnetet, őt magát pedig, meg se varva, míg a szabadsága letelik, megbillencelték es szuronyos puskák között vitték vissza a zászlóaljához.

Vizsgálatot indítottak ellene s bár a zászlóaljparancsnokság az ügyet a saját hatáskörében akarta elintézni, s fejelentett katona néhány napra az eset után, a súlyos büntetésétől való félelmében szolgálati fegyverével agyonlőtte magát.

Halantékába eresztette a gyilkos golyót, mely rögtön megölte.

Márk János a harmadik évét szolgált a az idén szabadult volna. Jó katona volt, csak egy kissé könnyűvérű s apróbb szolgálati vétségért már többször szenvedett kisebb-nagyobb büntetést.

Katonai parádával szerdán temették el.

A vándorló rézüst.

Lehotai Istvánné szegény mosóné, aki számtalanszor meghült már az éjjeli munkában, de akinek a férjét még nem ütötte a hajókötél. Sokat hallott már mesélni az asszony agyafurt tolvajok agyafurt furfangjáról, végezetül aztán kedve kereskedett jó magának is ahhoz, hogy szerencsét próbál a más vagyonának elidegenítése körül.

Bejárás volt egy uri házhoz, ahol, mikor a mosókonyhának egyik ékessége, a hatalmas rézüst, holmi folytonossági hiányok miatt felmondta a szolgálatot, hát akkor Lehotainé szépen bekerekedett a ház asszonyához s elmondva, miszerint főlegesen kiadná lenne, ha a nagysága új rézüstöt szerezne be, mert neki is van egy, ami fain és alkalmas, felajánlotta használatra a saját rézüstjét.

Ahogy aztán a legutóbbi nagy mosás véget ért, Lehotai Istvánné egy kora reggelén besompolygott az uri házba s felpakolva a saját maga által használatra odaadott rézüstöt, szépen elzónázott vele. A műveletnek tudója és látója rajta kívül nem volt senki. Legalább Lehotainé azt gondolta.

Másnap beállított a családhoz.

— Csókolom a nacscsága kezét, szeretném elvinni a rézüstöt.

— Ott van, a mosókonyhában csak vigye.

Kimegy az asszony s rövid vártatva visszajő:

— Csókolom a kezét a nacscságának, nincs ott az üst.

Keressék mindenfelé az üstöt, de nem találják.

— Nincs más hátra, mondta a ház asszonya, — jelentést tesztek a rendőrségnél.

Lehotainé erre a kijelentésre megszeppenve szól:

— Csókolom a kezeit a nacscságának, sose fárasza magát azzal. Majd inkább utána nézek, hogy a hetipiaczokon a rézüstöt nem akarja-e eladni a tolvaj.

Ebben megegyeztek. Lehotainé pedig szorgalmasan járta a hetipiaczokat s persze mindig eredménytelenül tért haza, panaszkodott a nacscságának, hogy az üst után való járással-kelessel ennyimeg ennyi napszámot szalasztott el. A nacscsága jó szívű lévén, mindig kárpótolta egy és más ajándékkal a Lehotainé mulasztását.

Egyszer aztán azt mondta a mosóné: — Csókolom a kezeit a nacscságának, azt gondoltam, vegyen nekem egy új üstöt, inkább fizetem a felét.

Az új üst feleát, hat forintot, lehúzták a család béréből, mert hát nem vigyázott és nyitva felejtette a mosókonyha ajtaját. A család sitt-ritt; az esetet tárgyalták a hársban, mikor aztán előállott a kocsis:

— Láttam ám én, mikor egy asszony kivitte az udvarból az üstöt!

Nosza, kutatni és nyomozni kezdtek erre a kijelentésre, először meggyanúsították a kocsiat, majd pedig mikor ennek ártatlansága kiderült, Lehotainét, kié, nem is volt alapítalan a gyanúsítás, mert a keresett jószágot a kamarában szalmazsákba bujtatva meg is találták nála.

Deresedő fejjel így kezdte meg a játékot a lopásnak egyetlen sakkábláján Lehotainé, de mint látszik, mindjárt az első húzásnál — mattot mondott.

András, a nagyerejű.

Hatalmas, bikanyakú legény volt Komondi András gyiróli legény. Széles vállakkal, domboru erős mellel, mely akár üllőül is szolgálhatott volna a falu kovácsának.

Híres volt a nagy erejéről messze földön s nem akadt hozzá merszűk se a gyiróli se más szomszédságbeli legényeknek, hogy bele kössenek.

És Komondi András, az ő erejének tudatában is olyan szelid volt, mint a kezes bárány. Nem vétett volna még a légynek sem. Ha valahol verekedés történt, magar. hagyva a verekedő feleket, csöndesen elpárolgott onnét.

Egyszer történt, hogy kiverte az egész kocsmát. Heszlein Jánosnak, a kocsmárosnak akkor már a söntészt is szélszedték, az összes üveggészletét porrá törték a rakoncátlanokodók, amikor közbelépett Komondi András s egy-kettőre rendet csinált.

Ugy szórtá ki onnét a kótyagos fejű legényeket, mint más ember, mikor az ép körték közül a rohadlakat dobálja ki.

Ez akrobatai művelet közben megtörtént, hogy két gyiróli legény az esés után fel se tudott tápaszkodni a földről.

Egyiknek a keze törött el, másiknak a lába ficzamadott ki; amiért aztán néhány hónapi időtartamra Komondi Andrászt kaszliozta el a bíróság. De mindazonáltal a helyzett ura ő maradt.

Leány miatt történt ez a kis csetepaté s azóta nem is ártotta magát semmi rosszba a legény.

S ez az ember, ki megbirkózott volna a félfaluval, ki nem ismert nehéz terhet, mit a vállára fel ne dobott volna, kit úgy látszott, még a halál is két kaszával kaszálta, — csak úgy kidőlt az élok sorából, mint más közönséges haladó. Elvitte a másvilágra egy — emelés.

Buzát part bevinni a városba Vida István gyiróli gasda. Az összes készletét felrakta a kocsjára, ami elé két vékony dongáju lovat fogott.

A lovak ügyyel-hajjal csak megindultak, hanem a falu közepén vágásba zökcent a kocsierek. Hiába nógatta a csikókat Vida István, nem tudott tovább haladni. Már azon gondolkodott, hogy lerak a buzás zsákokból egy-két terére valót, mikor odatoppant hozzá Komondi András.

— Sose veszdődjék bátyám, mondta a legény, valahogyan majd csak kibillentyűk iznét ezt a kaliczkát.

Azzal neki vetette a háfát a kocsiereknek. A kocszi neki indult, de Komondi András végigvágódva a földön, ott maradt az utca közepén.

Vida István megrémülten nézett hátra s az oda seregűlőkkel egyetemben élesztgetni kezdtek a legényt, de hasztalan volt minden iparkodásuk, — úgy feküdt ott az a földön mint egy darab fa.

Megszakadt benne valami.

H I R E K.

A gyiróli püspök beiktatása.

Széchenyi Miklós gróf gyiróli püspök beiktatási ünnepélye, amint az előkészületekből ítélni lehet, nagyarányu lesz és két napra négy vármegyének központjává teszi Győr városát. A bevonulás oly impozánsnak ígérkezik, aminő Győrött még nem volt. Részt vesz azon 4 vármegye és 4 város küldöttsége, a gyiróli egyesületek, testületek és hatóságok. A püspök diszkocsijának lovait jelmezcsatlósok vezetik, kiket a tanuló ifjúság köréből választanak ki. Az első napon április 12-én a püspök a küldöttségeket fogadja, míg este a gyiróli ének- és zenegyűlet és katonazenekar lámpionos szerezadót rendez. A bevonulás alkalmával a vasutóla püspöki várág az összes fiú- és lányintézetek növendékei sorlatat fognak képezni.

Jegyzőválasztás. Kisköcsk község körjegyzője, Mestery Lajos nyugalmoba vonult. Az így megüresedett jegyzői állásra a legülőbb, Jakab Bódog járási főszolgabíró elnöklété mellett megejtett választás alkalmával őt pályázó közül egyhangulag Kovács József, az eddigi helyettes jegyzőt választották meg kisköcski körjegyzővé.

Segély a tüzoltó-szövetségnek. A belügyminiszter Vasvármegyei törvényhatósági bizottsága által a múlt évi szeptember hó 2-án a tüzoltó-szövetség részére a vármegyei tűzrendészeti-alap

pénztárából f. évtől kezdődőleg negyedeves utólagos részletekben kifizetendő 2050 korona évi segélyösszeg megazavazását illető határozatot oly kikötéssel hagyta jóvá, hogy a tüzoltóegyletek és községek a szövetség további anyagi támogatásától felmentessenek.

Nyugdíjra vágyó AS asok. A szabadságharc vitéz katonái, kik évről-évre kevesebben lesznek már, bizony-bizony rászorulnak a segélyre. A kormány gondolkodott róluk, hogy agg napjaikra ne keljen nekik küszöbről-küszöbre járni alamizsnáért s némi kis nyugdíjat birtosított a számukra. Vasvármegye területéről azok közül, kik még nem részesülnek nyugdíjban, ujabban tizenhárom adták be kérvényüket az alispáni hivatalhoz a nyugdíj folyósításáért.

Bezárt iskola. Nyúger községben a vörheny járványszerűen fellépett. A járás főszolgabírója ennek folytán előterjesztést tett az alispánhoz a nyúgeri iskola bezárása iránt.

Hírszótult község. A szomszédos Zalamegyének egy virágzó községe, Csasztrig teljesen elhamvadt. Az óriási szélviharban, mely a tűz kiütésekor dühöngött, a legnagyobb erőfeszítés dacára is alig tudott holmijából valamit megmenteni a lakosság, mely most a legnagyobb inségnek és nyomornak néz eléje. A tűz által okozott kár több, mint 100.000 korona. Zalamegyének alispánja tegnap érkezett átiratával megkereste Vasvármegye törvényhatóságát a nyomorba jutott lakosság részére könyöradományok gyűjtése céljából.

Lemondott anyakönyvvezető. Mestery Lajos volt kisköcski körjegyző, anyakönyvvezetői állásáról lemondott.

A Bakos Anna drámája. Nem olyan érdekesítő, mint a többi dráma, nem is olyan tragikus végi, mert a hősnő néhány hét múlva viruló egészségben tér vissza újból régi helyére, — hanem azért minden egyszerűsége dacára is elmondjuk a Bakos Anna drámáját. Itt szolgál a leány s szorgalmával és megbízhatóságával teljesen kivívta a család becsülését, ahova esetiáll szegődött. Gardája most vasárnap hazamegerte a falujába, hogy születni meglátogathassa. Rég nem volt otthon, azt hitte, hogy örömmel fogadják. Csálódott. Szegény Bakos Anna még az nap után indult, de a Kabánál tovább nem ment. Egyik sekélyebb helyen belevetette magát. A hús víz azonban észreterítette s a saját lábain bandukolt haza tegnap a gasdájához. A hideg fürdő megártott neki, de súlyosabb baja nem lesz. Egyre azon panaszodik, hogy igazságtalanul vágta a szemébe az édesanyja, hogy baka szeretője van. Ninosen és nem is volt. Hogy azonban nem lesz-e, — az jövő titka.

Tűz az erdőben. Az Egyházas-Hetye község határában levő erdőben, mely ifju Nagy Sándor egyházas-hetyei lakos tulajdonát képezi, tűz pusztított. A tűzet Kovács Pál bobai lakos idézte elő, ki fát vágott az erdőben s ebédet akart magának főzni. Az erdőfőzés céljából rakott tűz belekapott az erdő száraz bokraiba s az erdő egy jókora területen legett. Kovács Pált följelentették a kiscsiki járásbírósnál.

Székít katoná. A szombathelyi 83-ik gyalogezredhez a múlt év folyamán besorozott Részler Antal gráci szülötű és körtvélyesi illetőségű kőzkatona, ki a civil életben pinceszri alkalmazásban volt. — ezredétől megszökött. Szökés előtt azonban magához vette egyik bajtársának az ezüst zsebóráját is. A dezertort most ország-szerte körözik.

Feltört pinceszri. Kovács György farkasfal lakos sárt pinceszribe a fal kiáása után behatoltak s onnét mintegy 31 korona értékű sertézsírt vittek el. — A betörők minderr ideig még nem kerültek kézre.

A kedves rekonek. Stiderits Ferenc steinbachi lakos a minap arra a sajnálatos észleletre jutott, hogy pajtájából 90 kőve szuppuszalm hiányzik. Jelentést tett

